

ארץ מצרים וקמו שבע שני רעב אחריהן וישכח
כל השבע בארץ מצרים וכלה הרעב את הארץ
ולא יודע השבע בארץ מפני הרעב ההוא אחריהן
כי כבוד הוא מאד ועל השנות החלום אל פרעה
פעמים כי נכון הדבר מעם האלהים וממהר האלהים
לעשהו ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתהו
על ארץ מצרים יעשה פרעה ויפקד פקדים על
הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שני השבע
ויקבצו את כל אכל השנים הטבות הנאת האלה ויעברו
בר תזת יד פרעה אכל בערים ושימרו והיה האכל
לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיון בארץ
מצרים ולא תכרת הארץ ברעב ויטב הדבר בעיני
פרעה ובעיני כל עבדיו ויאמר פרעה אל עבדיו
הנמצא כזה איש אשר רוח אל הים בו ויאמר פרעה
אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין
נבון וחכם כמוך אתה תהיה על ביתי ועל פיק ישראל
כל עמי רק הכסא אנדל ממך ויאמר פרעה אל יוסף
ראה נתתי אתך על כל ארץ מצרים ויסר פרעה את
טבעתו מעל ידו ויתן אתה על יד יוסף וילבש אתו
בגדי שיש וישם רבד הזהב על צווארו וירכב אגרו
במרכבת המשינה אשר לו ויקרא לפניו אגרו ויהיון
אתו על כל ארץ מצרים ויאמר פרעה אל יוסף אני
פרעה ובלעדך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל
ארץ מצרים ויקרא פרעה שם יוסף נפוח פעלוח ויתן
לו את אסנת בת פוטיפרע כהן אן לאשה ויצא יוסף
על ארץ מצרים ויוסף בן שלשים שנה בעמדו לפני
פרעה מלך מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעברו
בכל ארץ מצרים והעש הארץ בשבע שני השבע
לקמצים ויקבץ את כל אכל שבע שנים אשר היו
בארץ מצרים ויתן אכל בערים אכל שדה העיר
אשר סביבתיה נתן בתוכה ויעברו יוסף בר כחול
הים הרבה מאד עד כי חדל לספור כי אין מספר
וליוסף ילד שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב אשר
ילדה לו אסנת בת פוטיפרע כהן אן ויקרא יוסף את
שם הבכור מעשה כי נשני אלהים את כל עמני

הארץ וישכח
ויחזק הרעב
לשבור אל
כי יש שבר
ויאמר הנה
ושיברו לנו
עשרה לש
שלח יעקב
בני ישראל
נעין יוסף
עם הארץ
ירא יוסף
קשות ויאס
לשבור אכ
יוסף את ה
מורגלים א
אליו לא א
אחד נחשו
אלהם לא
עשר עבדיו
והנה הקטן
יוסף הוא א
הוא הנחשו
אזינים הק
ואתם האס
זו פרעה כי
שלשה ימ
עשו וזו א
אלה יאס
רעיון בתי
ובנינים ו
אל אשמי
בהחלום א
הוא יען
נאמר אל